

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άφ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (δρ την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἢ δὲν προπλερώσει τὴν συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάσκια, καὶ σὲς ἐπορχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἑφημερίδων.

Ἐρηξά κ' ἔξη ντουφεκιές με Κρητικὸ ντουφέκι.

Στὸ δεξιὸ τῆς παράταξης εἶδα τοὺς λόχους τοῦ Λόουελ (τῆς Νέας Ἀγγλίας) καὶ τοῦ Σικάγου, δεκατισμένους. Εἴτανε σούρουπο. Σὰ με εἶδανε τὰ παιδιά με φωνάξαν.

— Καλωσόρισε, ἐπίτιμε διοικητὴ μας! μοῦ εἶπανε, (γιατὶ σὺν πῆγα στὴν Ἀμερικὴ οἱ λόχοι τοῦ Σικάγου, τοῦ Λόουελ καὶ ἔλ' οἱ ἐθελοντικοὶ λόχοι τῆς Ἀμερικῆς με κάμανε ἐπίτιμο διοικητὴ τους). Καλωσόρισε. Ἐλα νὰ κλάψεις τὰ παιδιά σου. Ἐμεῖς ἀπομείναμε μοναχά. Μὰ χούφτα!

— Ὅχι! τοὺς βροντοφώναξα. Δὲν τὰ κλαῖμε τὰ παιδιά. Οἱ δειλοὶ κλαῖνε. Οἱ ἄντρες κάνουνε χαρμόσυνα μνημόσυνα. Γελάστε καὶ χαρεῖτε καὶ χορεῦτε. Ἄντρες εἰστε κι ἄντρες εἶμαι καὶ ξέρουμε γιατί σκοτωθῆκανε τὰ παιδιά!

Κ' ἐπνιγα τὰ δάκρια στὴν ψυχὴ μου. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω καὶ τὰ δάκρια τῶν παιδιῶν ποὺ ἀπομείνανε. Σὲ μιὰ ἐλιὰ ἀγκούμπησα. Ἄντικρὺ εἴτανε τὸ Μπιζάνι καὶ τὰ συρματοπλέγματα. Βροχὴ τὰ βόλια. Θωρώντας τὰ μάτια τὰ γαλανά, τὰ ἔξυπνα, τὰ βουρκωμένα, ἔκανα ἓνα μνημόσυνο μαζί με τίς στερνές ἀχτιδες τοῦ ἡλιοῦ γιὰ τὴν θνείρεμένη χαρὰ τῆς νίκης.

Νικόπολη 28 τοῦ Γενάρη.

Γυρίζοντας με ταυτοκίνητο ἀπὸ τὸ Μπιζάνι ἀν-

τάμωσα ἐδῶ τὸ Διάδοχο. Σταμάτησα. Τοῦρηξα τὰ γρια κρῖνα τοῦ βουνοῦ ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου.

— Πάρ' τα! τοῦ εἶπα. Ἄλλα κίτρινα, ἄλλα κόκκινα, ἄλλα ἄσπρα εἰντούσαν πρὶν ἐρθεῖς. Ἦρθες κι ἔλα τὰ κρῖνα τοῦ βουνοῦ γινήκανε γαλάζια. Πήρανε τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μας καὶ τῆς σημαίας μας!

Κοίταξε τὸ στέμμα ποῦχα στὸ κασκέτο μου.

— Γιατί ἔχεις τὸ δικέφαλο ἀετὸ; μοῦ εἶπε

— Εἶναι τὸ σύμβολό σου! Πάντα ἐμπρός!... Καὶ στὴν Πόλη!

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Μέσα στὸ μεγάλο θάλαμο τὸ στρωμένο, με τίς κλίνες, ποὺ ξεκούραζαν τὰ λαθωμένα παληκάρια μας, ἀγρυπνοῦσα κάθε νυχτιὰ ὡς τὸ πρωί. Ἔτσι καὶ κεῖνο τὸ Σαββατόβραδο, ἀργοδημάτιζα ἀνάμεσα στῶν κρεβατιῶν τὰ δρομάκια, χαρίζοντας τὴν ξεκούραση στὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ πονεμένο.

Τὸ δειλινό, μᾶς φέραν καινούργιους λαθωμένους καὶ οἱ πληγῆς τους φρέσκες ἀκόμα, πλεῖο φαρμακερὰ πονοῦσαν. Θλιβερὰ βιγγητό, ἀνασασμοί, παραληρήματα, καὶ τριζοδόλημα δοντιῶν, ἤχοῦσαν στὸ βουδὸ θάλαμο. Κι' ἀνάμεσα στὸ ἀνθρώπινο τραγικὸ νεκροξεφάντωμα, ὁ λυσσασμένος ἀγέρας φυσομανοῦσε καὶ τράνταζε τὰ τζαμένια παραθυρόφυλλα σὰ νᾶφερνε θλιβερὰ μηνήματα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο κ' ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἄγρια σὺν κ' ἤθελε νὰ σαρώσῃ τὰ πομεινάρια θύματα.

Τὸ φῶς θαμπὸ χυνόνταν σὺν φωτεινὴ δμίχλη καὶ φώτιζε τίς χλωμὲς ὄψεις τῶν λαθωμένων, ποὺ κάθε μιὰ σὲ δική της παράξενη ἔκφραση, ξιστόριζε τὴ δικιά της ἱστορία.

Συχνοπερνοῦσα ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ Λοχία, ποὺ ὁ γιατρός, στὴ βραδινὴ του ἐπίσκεψη, μοῦ τὸν παράδωσε με ἰδιαίτερη προσοχή. Εἴταν βαρεῖα λαθωμένος. Εἶχε σπασμένο τὸ κίκκαλο στὸ δεξιὸ χέρι καὶ ἴσως νὰ τοῦ κοδόνταν ὡς τὸν ἀγκῶνα, τὴν ἄλλη μέρα. Ἐξύγωναν μεσάνυχτα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν θερμομετρήσω. Ἀλλὰ κοιμόνταν τόσο ἡρεμα, φαινόνταν ἀποκαμωμένος, με ὄψη πελιδνή, λὲς καὶ μόλις ἓνας παλμὸς τὸν χώριζε ἀπ' τὸν αἰώνιο ὕπνο. Ἡ πολὺκαιρη ἀγωνία, εἶχε σκεπασμένες τίς γραμμὲς τῆς ὀμορφίᾳς του, χωρὶς νὰ σθυστῇ ἐλότελα. Τὸ θνείρομεθυσμένο κεφάλι του, στολισμένο με πλούσια σκουρὰ μαλλιά, εἴταν γυρμένο στὸν ὦμο του. Τὸ λαθωμένο χέρι, τὸ κρατοῦσε μακριὰ του σὰ νὰ μὴν εἴταν δικό του καὶ τᾶλλο τῷχε ἀστόχαστα, ριγμένο πλάι. Ἡ στάση του εἶχε κᾶτι ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ Θεάνθρωπου ξεκρεμασμένου ἀπὸ τὸ σταυρό.

Πολλὴν ὥρα τὸν κοίταζα με θλίψη, μπαίνοντας στὸ λογισμό τῆς μάνας του, τῷ δικῶν του, τῆς ἀγαπημένης του. Κ' ἔστεκα μπροστὰ του, με